

mands Ønſte. Det glæder mig for Reſten at det høje Folketing, der ogſaa tidligere har haft denne Sag for, har delt denne Oſfatteſe, idet det allerede i 1888—89 henviſte Andragendet til Indenrigsministeren og bad ham velvillig tage det under Overvejſe. Den ærede Indenrigsminister mente imidlertid ikke, han kunde gøre det, han mente ikke, der var nogen Grund til at imødefomme Andragendet. Jeg gjorde mig den Ulejlighed forrige Aar, da Sagen var for, at gaa op i Ministeriet, og ved Velvilje fra Ministeriets Side blev den Korreſpondance, der var ført om denne Sag, mig foreviſt, og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, efter hvad der er oplyſt baade fra Andrageren og fra Ministeriets Side, at den vedkommende med Billighed kunde gøre Krav paa at ſaa dette Beløb udbetalt. Stønt Summen gaanſte viſt ikke er ſtor, er det for denne beſtemte Mand alligevel et ikke lille Spørgsmaal, om han ſaar den. Han har døjet meget med at ſaa diſſe Materialer betalt, han har endogſaa laant Penge for at kunne ſaa de Materialer, ſom han har brugt til Amtmandsboligen betalt, og ſaa kommer jo dertil det Arbejde, han ſelv har leveret. Jeg vil derfor bede den højtærede Indenrigsminister, om han ikke paa nu kan tage denne Sag under Overvejſe, derſom muligen dette Andragende med Tingets Biſtand bliver henviſt til ham. Jeg er overbevist om, at Manden har Ret, og at han har et Billighedskrav paa at blive imødefømt, han har i god Tro til, at vedkommende Amtmand vilde være i Stand til at betale dette Arbejde, udført det, og jeg synes nok, at naar der ikke kan være Tale om, at han kan ſaa diſſe Udgifter betalte af Amtmanden, vilde det være en Humanitet fra Statens Side at imødefomme dette billige Krav fra denne Murers Side. Jeg ſtal derfor tillade mig at anbefale denne Sag paa det beſte.

Ordføreren (Buſt): Jeg vil raade det ærede Medlem til at tage ſit Vædringsforſlag tilbage, og jeg ſtal ſige ham hvorfor. Naar vi henviſe Andragender til Ministeren fra Folketinget, ſkulde det gerne have lidt at betyde, der ſkulde ligge ſaa meget deri, at vi i alt Fald kunde have Haab om at ſaa Andragendet opfyldt, thi hvis der ikke ligger ſaa meget i vor Henviſning, hvælle vi derved Rigsdagens Stilling i ſaa Henſeende, og det ſkulde vi nødig gøre. Derfor gøre vi det ogſaa meget nødig. Vilde vi ikke lægge ſaa meget deri, kunne vi jo gaanſte ſimpelt vedtage Henviſning for dem alle en bloc, thi de ni Tiendebøle deraf kunne i alt Fald ſes fra den humane Side, og ſaa vilde

man jo kunne henviſe dem alleſammen, men da vi ingen Midler have til dem, naar en Minister ikke vil tage Henſyn til Henviſningerne, ſkulle vi ikke henviſe Andragender, der ikke ere vel begrundede. Nu er Forholdet det her, at denne Sag er en gammel bekendt, der har været drøftet her flere Gange, om hvilken der er indkommet alle mulige Oplyſninger. Denne Mørmester har virkelig lidt et Tab af 257 Kr. 26 Øre. Det er ikke nogen ſtor Sum, men for en Smaaemand, hvis han da er det, kan det jo være nok. Samtidig er det imidlertid blevet oplyſt, hvorledes denne Mand har ſtillet ſig. Det er dog en voksen og konfirmeret Mand, men han har ikke deſto mindre af Amtmand Moltke i Hjørring, der nu er død og borte, ladet ſig forføre til, hvad Staten jo ikke kan gøre ved, at foretage Reparationsarbejder ved Amtmandsboligen. Arbejder, ſom Staten aldrig har bedet ham udføre, men ſom Moltke underhaanden, under ſit Anſvar og moraliſt ſet paa ſin Regning har ſaaet ham til at udføre. Forholdet er alſaa det, at Manden ſkulde have 257 Kr. og 26 Øre af Amtmand Moltkes Bo, thi det er Amtmand Moltke, der ſkylder ham dem, det er ham, der har ſaaet ham til at udføre noget, hvorved Staten ikke har det mindſte at beſtille. Naar Forholdet bliver oplyſt ſaaledes, er det jo gaanſte naturligt, at Ministeren ſiger, at han ikke paa nogen mulig Maade kan gaa ind derpaa, Konſekventerne vil han ikke tage imod, da der ſaa naturligviſ vil ſtrømme en Mængde af lignende Andragender ind til ham; det vil han ikke, og det kan han heller ikke. Manden forklarer, at ſtal han ſagsøge Moltkes Bo, vil det koſte ham mere end de halvtredje Hundrede Kroner, ſom han har til Gode; derfor vil han ikke gaa denne Vej, og derfor kommer han til Rigsdagen og beder den om at ſaa Indenrigsministeren til at gaa ind paa at give ham de halvtredje Hundrede Kroner. Men dertil kunne vi dog ſige os ſelv, at det kan Indenrigsministeren ikke gøre, naar det er oplyſt, at det hænger ſaaledes ſammen, kan han for Konſekventernes Skyld ikke gøre det. Dette er Grunden til, at jeg anbefaler den ærede Forlagsſtiller at tage ſit Vædringsforſlag tilbage, thi naar vi henviſe et Andragende, om hvilket vi paa Forhaand vide, at det ikke vil blive opfyldt, hvælle vi kun vor egen Autoritet med Henſyn til at henviſe Andragender. Fordi en Privatmand gaar hen til en anden Mand og gør en Afkord med ham, hvorved den ſidſtnevnte kommer til at ſtylde den forſtnevnte Penge, kan Statskaſſen dog ikke komme og punge ud i dette Tilfælde. Jeg kender ikke noget